

Unelma-ammattissa viihtyy - vaikka takapuoli ruvella

Kun Kari Erkki Tapio Tiainen tarttui yhdeksänvuotiaana ensi kerran mopon sarviin on hän niissä kiinni pysynyt. "Mopot" vaan ovat muuttuneet 15 vuoden mittaan. Tammikuun neljäs päivä vuonna 1991 Kari lentää Italiaan aloittaakseen uransa Euroopan suurimman moottoripyörätehtaan Gugin palkkaamana enduroajajana. Yhtenä noin maailman kymmenestä ammattimaisesta enduroajajasta. Ajokkina on 250 kuutioinen Husgarna.

Vasta jouluaattona Karibianmereltä lomamatkalta palannut Kari lähtee tammikuun neljäs päivä Espanjaan harjoitusleirille, virittämään vuoden kilpailuihin.

Kari Tiainen on toteuttamassa unelmaansa. Harrastuksesta on tullut työ, josta maksetaan. Ei niin ruhtinaallisesti kuin esim. ammattimaisille kilpa-autoilijoille. Mutta kuitenkin sillä leivässä pysyy.

— Kyllä tässä on pärjättävä ja jaksettava monia vuosia, että harrastukseen sijoitetut rahat on takaisin tienattu, Kari virkauttaa.

Ei voi väittää, että Kari Tiainen tienaisi palkkaansa kevyesti.

— Ajattele nyt mitä se vaatii kun ajat puoli tuntia alaspäin jotain alppi-vuoren rinnettä. Sehän on sama kuin seisoi puoli tuntia käsillään.

— Kun ajat 10 tuntia kahtena päivänä peräkkäin lähes 40 asteen helteessä hautuvat kädet, jalat ja takapuoli vereslihalle. Sormet ovat ajopäivän päättyessä krampissa. Ne saa pois ohjaustangosta vain pujottamalla. Kaverit oikovat niitä sitten suoraksi. Sitä on kilpailun jälkeen usein siinä kunnossa, ettei pysty muuta kuin makaamaan viikon autossa sen siirtyessä toiselle kilpailupaikkakun-

nalle, Kari kuvailee työtään.

Edessä ankara vuosi

Vaikka souvi alkaakin vasta tammikuun puolivälin jälkeen kolmen viikon harjoitusleirillä Espanjassa, niin Kari tietää mistä puhuu. Onhan hän maailmanmestari luokassaan. Aikaisemmin hänelle ei vain ole maksettu moista lystinpidosta.

Edessä on ankara vuosi. Helmikuun viimeisenä päivänä on ensimmäinen kilpailu, kauden viimeinen ehkä joskus lokakuun lopulla. Ehkä yksi viikonvaihte jättä vapaaksi kuu-kaudessa, heinäkuussa mahdollisesti kaksi. Kilpailut käydään pääasiassa Euroopassa ehkä yksi Etelä-Amerikassa ja yksi USA:ssa.

Rämäpää katkoi luuta

Kari aloitti kilpailun motocrossarina 12-vuot-

aana vuonna 1979. Vielä junior-luokissa ollessaan hän ajoi sekä motocrossia, että enduroa. Etsi itseään. Vuosien 1985-89 välillä hän ajoi vain motocrossia, mutta sitten tuli siinä lajissa mitta täyteen.

— 23 kertaa luuta poikki, kahdesti leikkauksessa. Kilpailuajaksi hupeni sairasteluun. Itseluottamus alkoi horjua. Olin ehkä rämäpää. Motocrossissa ajetaan aina mies miestä vastaan. Se on voimien keskittämistä kahden 45 minuutin täysillä ajettavaan kilpailuun kaksikertaa kilpailua kohti. Enduroajo on pitkäjänteisempää kilpailua kellon kanssa. Kilpailusta on vain ehkä neljännes erikoiskokeita. Ne ovat tuollaisia 15 minuutin kokeita. Niin välillä ajetaan siirtymäajoa aikatakasemalta toiselle. Siirtymäaika on määrätty. Ajan ylitys tai alitus tuovat virhepisteitä. Enduroajo vaatii sisua ja kestävyttä. Rämäpääsiyyttä tarvitaan, mutta riskit on otettava hallitusti, koska enduro on luotettavuusajoa. Siinä punnitaan ajan ja koneenkin luotettavuus, kuvailee Kari.

Se on melkein kuin ratsun ja ratsastajan suhde.

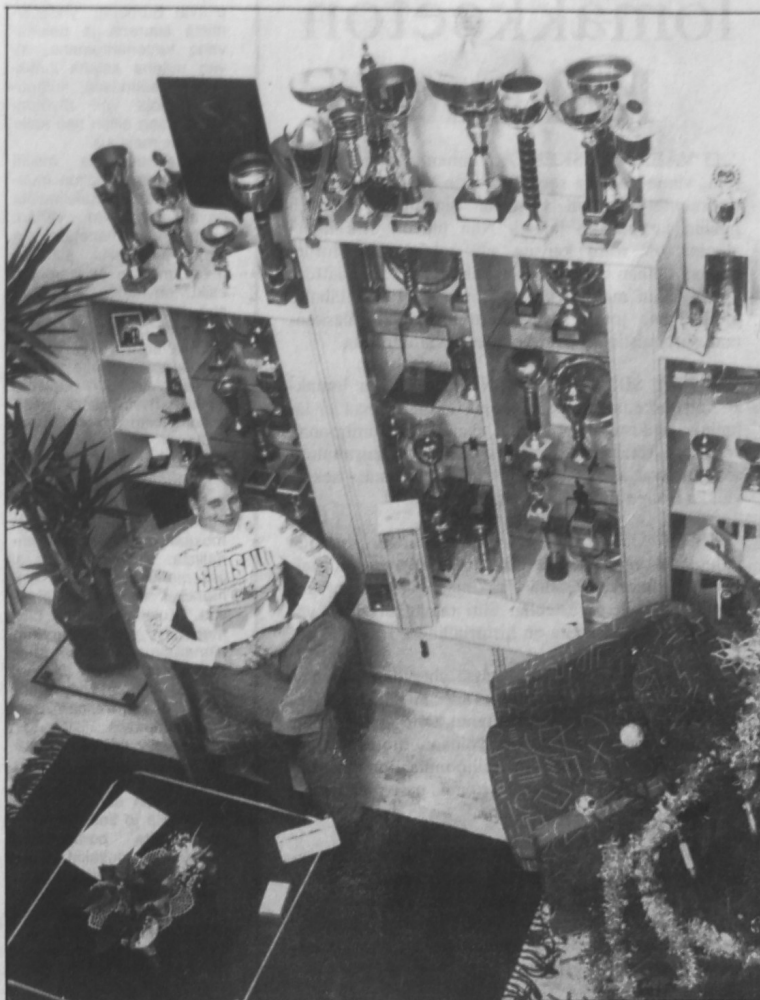
Kone on tunnettava

— Ensimmäinen vaatimus on, että ajaja tuntee koneensa. Huoltomiehet eivät saa kilpailun aikana muuta kuin tankata tai laittaa ilmaa renkaisiin. Remontit on tehtävä itse. Pitää tuntea kone. Pitää tietää, montako tuntia moottorin mäntä on toiminut, koska se on vaihdettava, vaikkei siinä vikaa vielä olisiakaan. Sama se on kaikkien kuluvi- osien kanssa.

Hyvä enduroajaja suhtautuu ajokkiinsa kuin Finnair lentokoneisiin.

— Kovin monet tekevät virheen kun säästävät väärässä paikassa. Ajatel- laan, että vielä se osa tämän kilpailun kestää. Eikä sitten kestäkään. Kilpailu on pilalla, pohdiskelee Kari.

Ajokista ei koskaan oteta irti kaikkeaa. Sitä ei trimmata äärimmillään. On parempi, ettei se ole herkkä vaihteleviin teki-

Kari Tiainen palkintokaappiin on kertynyt 12 vuotta kestäneen moottoripyöräilijän kilpailu-uran aikana pokaaleja enemmän kuin tähän hyllyyn mahtuu.

jöihin, bensiinin laatuun ilmastoon jne.

Sanomattakin on selvä, että enduroajajan on huolehdittava myös omasta kunnostaan. Kilpailulaji on Keski-Euroopassa paljon suosittu kuin Suomessa. Ruotsalaiset ovat olleet siinä maailman valioita. Kari Tiainen on osoittanut suomalaisen si- sun olevan hyväksi avuksi. Tämä on urheilua, jossa ei henkilökohtaista valmentajaa tarvita. Kari ainakin kokisi sellaisen stressaavaksi. Hänen on saatava kilpailla siten kun tuntuu hyvältä. Hän tuntee löytäneensä henkisen tasapainonsa enduropyö-

rän satulassa. Vaikka se persukset vereslihalle joskus jauhaakin.

Kiitos kotiväelle

Tulevaisuudennäkymät? — Jos kaikki menee nappiin se on tätä samaa joitakin vuosia. Ehkä lähempänä kolmekymppistä kun ja jos on tarpeeksi kokemusta, rutiinia ja taitoa saatat tulla kelpuute- tuksi Dakar-ajoon. Silloin puhutaan jo ehkä enemmän rahasta. Jos kaikki sujuu hyvin on kilpailui- kää edessä 10-11 vuotta. Eiköhän siinä ajassa kerry taas joitain avuja ja taito-

ja, jotka jäivät oppimatta kun ammattikoulun auto- nasentajalinja jäi puoleen vuoteen hillittömän kilpailunhalun takia, pohtii Kari.

Kari vakuuttaa edustavansa maailman kilpailu- reenoilla jatkossakin Suo- mea ja Riihimäen Moottoripyöräkerhoa Kahva- koplaa. Vilpittömän kiitoksen menestyksestään hän antaa perheelleen joka on jaksanut uskoa, tehdä uhrauksia ja tukenut tätä "hulluutta". Jos he ovat tänään ylpeitä Karista, on Karikin ylpeä heistä.

AATOS ALHAINEN